У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArclay 7-4125
УНСоюзу: BArclay 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 177. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 24-го ВЕРЕСНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 24, 1971 No. 177. VOL. LXXVIII

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 23 вересня 1971

В АМЕРИЦІ

КОНГРЕСМЕН - ДЕМОКРАТ ГЕНРІ РЮС із Вісконсину запропонував здійснити певну девальвацію доляра, шляхом легкого підвищення ціни на золото. Конгресмен Г. Рюс є одним із експертів у фінансових справах. Деякої девальвації домагаються різні західні країни, однак, Уряд президента Ніксона не виявляє покищо бажання піти назустріч таким вимогам.

У НЮЙОРКУ ЗАКРИЛАСЬ ОДНА . НАЙСТАРІШИХ арабських газет „Аль Хода", що в перекладі означає „Провід". Заснована у Філядельфії в 1898 році, вона пережила і розквіт і занепад. Останніми роками кількість її передплатників і читачів постійно зменшувалася, річна передплата досягла 25 долярів, і все таки газета мала дефіцит.

АМЕРИКАНСЬКИЙ УРЯД ПЕРЕДАВ ДО ОН для допомоги Південному Пакистанові два гелікоптери, 200 вантажних авт і 210 000 тонн зернових продуктів.

У НЮ ЙОРКУ НА КВІНСІ 14-РІЧНА УЧЕНИЦЯ піднялa на вулиці течку, в якій лежало багато грошей, револьвер і набої. Дівчина віднесла знахідку в поліцію. Виявилось, що в течці було 15.000 долярів і зброя. Якісь хлопці перед тим сказали дівчині, щоб вона не брала тієї течки на вулиці, бо в ній „лежать бандитські гроші".

ГОЛОВА КАНАДІЙСЬКОЇ КОМІСІЇ В СПРАВАХ ЖІНОК повідомив, що в Канаді все ще дуже мало вибирають жінок на урядові посади. За ввесь час від 1920 року, відколи жінок можна вибирати до федерального й провінційного парляментів, на всіх 6 845 послів було вибрано тільки 67 жінок.

АГЕНТИ ФЕДЕРАЛЬНОГО БЮРА ІНВЕСТИГАЦІЇ сконфіскували в Сан Франсіско всі папери, що належали колишньому працівникові Пентагону Деніелеві Елсбергові. Елсберг поставлений в стан обвинувачення за те, що він самовільно передав таємні документи Пентагону для преси. Агенти ЕфБіАй забрали папери Елсберга, передані на переховання в магазині „Бекінс Ван".

ФЕДЕРАЛЬНА РАДА У СПРАВАХ КОШТІВ ПРОЖИТКУ відкинула вимогу приватних власників автобусів, які перевозять понад 100 000 дітей до шкіл у Ню Йорку, про підвищення заробітної платні. Власники автобусових компаній погодились продовжувати працю, але знову домагаються розмов з членами міської управи Ню Йорку й погрожують страйком.

У СВІТІ

НОРВЕЗЬКИЙ КОРОЛЬ ОЛЯФ У ПЕРЕБУВАЄ тепер в Америці на приватній візиті, переводячи час головно на вітрильній яхті на водах біля Лонг Айленду. Але він склав куртуазійну візиту президентові Ніксонові в Білому Домі. З уваги на цілком приватний характер відвідин короля, розмова між головами двох держав стосувалася таких невинних справ, як водний спорт, кінні перегони і погода.

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ВИСТУПИЛА із статтею, що підтримує справу прийняття до Об'єднаних Націй Комуністичного Китаю із виключенням відтіль „кліки Чіянг Кай-шека". „Правда" поручає також прийняти до Об'єднаних Націй Західну і Східню Німеччини і Північну комуністичну Корею, але промовчує Південну Корею і обидві частини поділеного В'єтнаму. Совєти завжди голосували за прийняття до Об'єднаних Націй Комуністичного Китаю, хоч раніш і тепер не спонзорували відповідної резолюції Альбанії.

СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ПЕРЕЖИВАЄ поважну господарську кризу — недвозначно виявив про це офіційний звіт нового генерального секретаря компартії Східньої Німеччини, Еріха Гонекера. Не називаючи за іменем свого попередника на тому становищі, Вальтера Ульбріхта, ані вірного співробітника Ульбріхта все ще теперішнього прем'єра Віллі Стофа, звіт Гонекера виразно таврував обох за їх прогріхи в економічному плянуванні та практичному господарюванні. Припускають, що Віллі Стоф швидко зникне з східньо - німецької партійно - державної верхівки.

ЯПОНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЕЙСАКУ САТО ПРОСЛАВЛЯВ у своїй радіо - телевізійній промові задуману подорож президента Ніксона до Пекіну, як заповідь відпруження міжнародної ситуації та, зокрема, більшої безпеки на Далекому Сході. Японський прем'єр ствердив, що рішення президента Ніксона поїхати до Пекіну має величезний вплив на міжнародну політику всіх держав.

В ТОКІО ПЕРЕВЕДЕНО атентат на лідера опозиції в японському парляменті, голову так званої „Партії чистого правління". Коли Йошікатсу Такеірі виходив з річної конвенції своєї партії, 29-річний робітник Такаякі Яджіма двічі пробив його з-позаду ножем. Важко пораненого відвезли до шпиталю, а арештований напасник заявив, що він був обурений становищем названого політика, який поручав тіснy співпрацю Японії з Комуністичним Китаєм.

У СТОЛИЦІ ПІВНІЧНОЇ ІРЛЯНДІЇ БЕЛФАСТІ ПОРАНЕНО знову стрілами двох поліцаїнтів і підкинено бомбу під одну поліційну станицю. Але поруч із продовжуванням актів терору опозиціоністами теперішнього режиму та прихильниками з'єднання обох частин Ірляндії, уряд Північної Ірляндії Браєна Фолкнера буцім-то плянує поважні реформи по лінії вимог католицької опозиції. Британська палата громад переведе дводенні надзвичайні дебати у цій справі.

СЕНАТ У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ПРИЙНЯВ 28 голосами при 28-ох неприявних, резолюцію, яка закликає президента Нгуєна Ван Тіє відкликати розписані на 3 жовтня ц. р. президентські вибори, в яких кандидує сам тільки названий президент, без ніяких суперників. Сенат заявив, що такі вибори є „протинародними". Але президент Нгуєн Ван Тіє вірогідно не послухає Сенату. як не послухав багато інших подібних порад і, жадний влади, кандидуватиме, певний, що він „виграє".

АВСТРАЛІЯ ПІДПИСАЛА з Америкою умову про збільшення й покращання летунської комунікації. Австралійський міністер летунства Роберт Коттон проголосив, що австралійська летунська компанія Квантас висилатиме тижнево чотири паротуни особові джети „Бейнг 747 Б" до Сан Франсіско, — американська лінія Пан Амерікен збільшить свої лети до трьох, а Амерікен Ерлайнс включить в розклад летів також свої два джети. Летунська комунікація між Америкою і Австралією, мабуть, також подешевіє.

Капітан Медіна звільнений від вини в усіх точках обвинувачення

Форт МекПерсон, Джорджія. — Обвинувачуваний в участі у масакрі цивільного населення в селищі Мілай у Південному В'єтнамі капітан американської армії Ернест Л. Медіна був звільнений в середу 22 вересня ц.р. від вини в усіх точках обвинувачення, зокрема ж за закидуване йому вбивство в'єтнамської жінки і недоброзильну причетність до масакри „щонайменше сто" в'єтнамських селян із селища Мілай. Розглядав справу капітана Медіни суд, складений із п'ятьох активних офіцерів армії і рішення про звільнення Медіни від вини і кари було проголошене після 60 мінутової наради суддів. Після проголошення звільнюючого рішення капітан Медіна заявив, що не зважаючи на те, що він завжди вірив у військову справедливість, він постановив покинути військову службу. Капітан Медіна був останнім із обвинувачених у мілайській масакрі, що сталася в березні 1968 року, військовиків, більшість із яких була звільнена. Попередньо суджений лейтенант Вілльям Л. Келлі був засуджений у березні цього року на досмертну тюрму за свою співучасть у згаданій масакрі. Потім рішенням командантa Третьої Армії ген. Алберта О'Коннора цю кару зменшено йому до 20 років ув'язнення. З причетних, цієї справи старшин судять тепер тільки полковника Орана К. Гендерсона за те, що він намагався затушкувати справу масакри і говорив неправду під час переслухання слідчою комісією.

У Палаті Репрезентантів ідуть змагання за відновлення молитви у школах

Вашингтон, Д. К. — Не зважаючи на спротив Юридичної Комісії Палати Репрезентантів, 215 конгресменів, як республіканців, так і демократів, висловили підписами своє бажання поставити на розгляд справу відновлення молитви в публічних школах. Для того, щоб цю проблему обговорювати і голосувати „за" чи „проти", треба було зібрати 218 підписів конгресменів. Цього тижня таку кількість зібрано повністю, коли до 215 конгресменів приєдналися ще двоє демократи і один республіканець. Підписані 218 конгресменів висловили протест проти двох рішень Найвищого Суду ЗСА з 1963 року, якими було позбавлено права учнів і вчителів публічних шкіл на прилюдну і спільну молитву до Бога під час навчання. Голосування в справі приверненна права на молитву відбудеться в Палаті Репрезентантів пізньої осени ще цього року. Тоді, як сподіваються, буде внесено додаток до Конституції ЗСА, за яким діти зможуть молитись у школах.

Томас Ґанджемі, мол., кандидує на посадника Джерзі Сити

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Томас Ганджемі, молодший, кандидує на посадника цього великого надгудсонського міста, де вибори відбудуться 2-го листопада. Томас Ганджемі мол. — це син колишнього посадника Джерзі Сіти, Томаса Ганджемі, який мусів зрезиґнувати, бо в 1963 році виявилось, що він формально не мав американського громадянства. Містом тепер керує тимчасовий посадник Чарлз Крігер, відколи попереднього посадника Томаса Вілена федеральний суд засудив, разом з кількома іншими, за корупцію й хабарництво. Голова Міської Ради Джерзі Сіти Томас Флагерті також опинився між тими, що дістали різні засуди, аж до 15 років тюрми. Його місце у 9-тичленній Раді звільнене, а Раду керує один із її членів, до майбутніх виборів. Томас Ганджемі, мол. повідомив, що він у цих виборах йтиме сам, без кандидата до Міської Ради, і що він буде поборювати в Джерзі Сіті будь-які прояви корупції й хабарництва. Він є президентом городничо-овочевої компанії і вже раніше був заступником посадника Джерзі Сіти. Томас Ганджемі, мол. заявив, що „Джерзі Сіті потребує тепер гострозорого провідництва". Листа кандидатів на посадника міста і на радних у Джерзі Сіті є досить велика. Між кандидатами зустрічаємо двох українців: Олександра Данька — кандидата на посадника, і Станислава Станіславишина — кандидата на радного, обидва належать до місцевого Українського Демократичного Клюбу.

Погіршились шанси дальшого членства Вільного Китаю в Об'єднаних Націях

Об'єднані Нації. — 25-тичленна Головна Комісія Об'єднаних Націй рішила 22-го вересня ц. р. 12 голосами проти 9, щоб дебатувати окремо над резолюціями Альбанії і З'єднаних Стейтів в справі членства Китаю. Альбанська резолюція поручає прийняти Комуністичний Китай і водночас виключити з Об'єднаних Націй Вільний Китай, — американська резолюція поручає також прийняти Комуністичний Китай і признати йому постійне місце в Раді Безпеки ОН, але водночас потверджує право Вільного Китаю зберегти своє членство. Американський амбасадор Дж. Буш пропонував, щоб ті обидві резолюції злучити в одну під назвою „членство Китаю" і перевести одну дебату" над обома тими резолюціями, але той внесок перепав 12 голосами проти 9, при чому проти американської резолюції голосували також Британія і Франція. А що альбанська резолюція була зголошена швидше, то над нею відбудуться дебати й голосування раніше. Амбасадор Буш заперечив, начебто це була поразка, бо він може зголосити ще якісь додатки до альбанської резолюції, що відтягло б голосування, або домагатися, щоб спершу голосувати над другою американською резолюцією, яка вважає, що внесок на виключення Вільного Китаю з ОН є „важливою справою", яка вимагає двох третіх голосів. Так було в минулому році при голосуванні над подібним альбанським внеском і тоді той внесок перепав, бо отримав тільки 51 голос проти 49. Совєтський амбасадор Яков Малік хоч не підписав альбанської резолюції, як її спонзор, проте виступав проти внесення Америки на сполучення обох резолюцій та аргументував, що СССР завжди був за допущення „Народньої Республіки Китаю" до Об'єднаних Націй на базі тільки „одного Китаю" і проти концепції „двох Китаїв", — у практиці — за виключення з Об'єднаних Націй Вільного Китаю. Ця справа прийде на голосування на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй, мабуть, під кінець жовтня ц. р. Підписання американської резолюції Японією придало їй ще дальших спонзорів, яких є — 18 за головною резолюцією і 16 за другою щодо „важливости справи". Відкинення американської пропозиції на Головній Комісії ОН, яка складається з президента Генеральної Асамблеї, 17ох віце-президентів і голів сімох найважливіших комісій, вважають за покращання комуністичного становища і погіршення шансів збереження членства в Об'єднаних Націй за Вільним Китаєм.

На світлині — перший вперед, — новий президент 26-ої Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, індонезійський міністер закордонних справ д-р Адам Малік. За ним, генеральний секретар бурміець У Тант, який відходить з того становища, що його займав впродовж останніх 10-ти років, з кінцем грудня ц. р.

Брежнєв називає „байкою" вістку про плян СССР вмаршувати на Балкан

Београд. — Перший секретар компартії СССР Леонід Брежнєв прилетів 22 вересня до столиці Югославії Београду і заявив на летовищі, що він прибув передискутувати з президентом Тітом „цілу низку важливих питань". Під час вечірнього бенкету, що його Тіто видав у честь Брежнєва, Тіто підкреслив потребу збереження всіма державами їх повної суверенности, непорушности їх кордонів та принципу невтручування до внутрішніх справ інших держав. Брежнєв у відповіді потвердив вимоги Тіта, ствердивши, що совєтсько-югославські взаємини базуються далі на так званій Београдській деклярації з 1965 року, при чому Брежнєв промовчав, що ту деклярацію склав тоді разом з Тітом совєтський диктатор Нікіта Хрущов. Брежнєв заявив, що вороги совєтсько-югославської приязни, які хочуть порізнити ті країни, поширюють „видумку" про „обмежену суверенність" та про плян Совєтського Союзу вмаршувати на Балкан „і тим подібні байки". Цією заявою Брежнєв заперечив чутки з Румунії, що Москва може застосувати до неї так звану доктрину Брежнєва про „право" Совєтів „рятувати загрожений соціялізм" в „соціялістичних країнах", як це вони зробили супроти Чехо-Словаччини у 1968 році. Югославія протестувала тоді проти інвазії СССР до ЧССР і заповіла, що вона буде збройно боротися, якщо Москва так само повелась би супроти неї, Югославії. Брежнєв прилетів до Београду на 4 дні з очевидною ціллю — протидіяти заходам Комуністичного Китаю закріпити свої впливи в Албанії, Югославії і Румунії. Брежнєва привітав на летовищі Тіто з цілим югославським урядом, грала військова музика, а вулиці Београду прикрашені совєтськими і югославськими прапорами.

Ген. В. Г. Куліков — новий шеф штабу збройних сил СССР

Москва. — Генерал Віктор Г. Куліков, який від 1969 року був командиром совєтських військ, стаціонованих у Східній Німеччині, став шефом штабу збройних сил Совєтського Союзу, на місце 73літнього маршала Матвея В. Захарова. Призначення 50-тирічного ген. Кулікова вважають за відречення від дотеперішнього принципу, що на головних військових становищах були високі старшини, які заслужилися в останній світовій війні. Однаково військовий міністер маршал Андрей Гречко, як і командир збройних сил членських держав Варшавського пакту маршал Іван Якубовський були раніше якийсь час командирами совєтських військ в Східній Німеччині. Генерал Куліков займав тепер третє з черги — після згаданих двох маршалів — за важливістю становище в совєтських збройних силах.

Владика Архиєпископ Мстислав очолив Ювілейні святкування УАПЦ в Чикаго

Чикаго (Н.Н.). — В днях 18-го і 19-го вересня ц. р. українська громада міста Чикаго й околиці врочисто відзначила 50-річчя Української Автокефальної Православної Церкви і Першого Всеукраїнського Собору, що відбувся 1921-го року в Києві. В суботу 18-го вересня в катедральному соборі св. Володимира, після Всенішної, була відправлена всенародна Панахида за спокій душ блаженної пам'яти митрополитів, єпископів, священиків і вірних, які своє життя віддали за віру Христову і за рідну українську Церкву. Після Панахиди відбулися поминки, приготовлені Сестрицтвом княгині Ольги, на яких промовляли Владика Митрополит Мстислав, проф. І. Розгін та інші. В неділю, 19 вересня, Владика Архиєпископ Мстислав в сослуженні деканального духовенства відправив Соборну Архиєрейську Святу Літургію і виголосив святочну проповідь. О год. 5-ій відбулася велика урочиста Академія, на якій Владика Архиєпископ Мстислав виголосив святочну промову. У мистецькій частині програми Академії брали участь: Деканальний Хор під диригентурою о. С. Позяка і д-ра Е. Трухлого, хор і ансамбль Бандуристів ОДУМ під диригентурою А. Луппо, духова оркестра СУМА під диригентурою М. Голіяна та п-на М. Іващук віддекламувала „у славетне півстоліття" — вірш Т. Курпіти. До цих ювілейних святкувань приєдналася місцева українська католицька парафія св. Володимира і Ольги зі своїм хором „Прометей" та зложенням привіту о. парохом М. Бутринським. Ювілейні святкування приготовив Деканальний Святковий Комітет під головуванням о. протопресвітера Ф. Білецького, настоятеля катедрального собору св. Володимира.

Нові заходи в нових обставинах були темою окружних нарад УНС в Сіракюзах і Вунсакеті

Український Народний Союз завершив одну із черговиx своїх фаз розвитку, започаткованого після другої світової війни великим зростом членства нової іміґрації, а тепер приходить виплата двадцятилітніх грамот, що робить велику прогалину в рості. Цю прогалину потрібно не тільки виповнити, але також придбати надвишку, щоб дійти до наміченої мети — сто тисяч членів. Найбільший резервуар нового членства становить тепер молодь, тому потрібно у всіх округах знайти нові організаційні засоби для приєднування нових членів, а зокрема засобів для приєднування нашої молоді. Ця проблема була основною доповіді проф. Івана Телюка, заступника головного предсідника УНС під час організаційних нарад, які відбулись в Сіракюзах 18-го вересня і у Вунсакеті 19-го вересня.

Організаційні наради Округи в Сіракюзах, яка нараховує 14 Відділів і 2 380 членів відкрив п. А. Шмокалюк, голова місцевого Відділу, вітаючи гостей і прибулих представників Відділів. Проводив нарадами голова округи головний радний Володимир Запаранюк. Він з черги привітав проф. Івана Телюка, обласного організатора В. Оріховського і почесного голову округи п. Пігуляка та прибулих на ці наради представників Гарвардської Катедри Українознавства панів Б. Тарнавського і проф. М. Богатюка. В дальшому п. Запаранюк перевів перегляд дотеперішньої праці Округи, стверджуючи недоліки, бо по день 30-го серпня зорганізовано тільки 46 нових членів. Біжучий рік є одним із слабких, тому закликав союзових діячів доложити всіх заходів, щоб до кінця року завершити своє число бодай 100 членами. Про загальні союзові справи доповідав проф. І. Телюк, підчеркуючи потребу нового підходу для створення нового союзового динамізму, який може бути позитивний підхід до справи. Обласний організатор п. В. Оріховський, який від кількох днів перебуває в Окрузі, начеркнув ряд нових способів для приєднування членів. Зокрема звернув увагу на „синю книжку" (рейтбук), із якої можна багато навчитись, але до неї замало заглядають наші організатори. Головний радний В. Запаранюк подав до відома, що починаючи від 2-го жовтня, Округа буде мати радіопрограму кожної суботи, де також будуть передавані оголошення УНСоюзу. В дискусії, в якій брали участь пп. Пігуляк, Галич, Яковенко, Майкович, Бекерський і інші, порушено ряд питань відносно ролі УНСоюзу та його органу „Свобода" в українському громадському житті, зокрема участи Союзу в політичних організаціях, в церковних справах, ролі нової іміграції, хмарочосу УН-

(Закінчення на стор. 3-ій)

„МІСС СОЮЗІВКА" І ЇЇ ДРУЖКИ

Під час Дня Українського Народного Союзу на Союзівці в суботу 18-го вересня ц. р. була обрана на „Місс Союзівку" 1972 року Тетяна Зазуля. На фото (зліва): перша дружка Оксана Михайлюк, церемоніймайстер вибору п-і Квітка Стецюк, „Місс Союзівка" 1972 — Тетяна Зазуля і друга дружка Хризанта Камінська.

Любов Коленська видала другу збірку оповідань п. н. „Павлів Тріюмф"

Ню Йорк. — Письменниця й журналістка Любов Коленська видала власним накладом нову збірку оповідань п. н. „Павлів Тріюмф". Книжка має 204 сторінок друку з мистецькою віньєтою П. Холодного, мол. Збірка включає п'ятнадцять оповідань і нарисів писаних ще в роках 1936-1968 із темами й сюжетами зачерпнутими із особистих переживань та життя українців на еміґрації. „Павлів Тріюмф" — це друга збірка оповідань Л. Коленської; перша п. н. „Самотність" була видана 1966 року і здобула прихильну оцінку критики. Авторка, народжена у Станиславові, закінчила середню школу у Львові і згодом працювала в бібліографічному відділі НТШ. Переїхавши на еміґрацію, студіювала літературу на філософічному факультеті університету в Інсбруку в Австрії і тоді ж в еміґраційних журналах „Звено", „Життя і Слово" і „Світання" почали друкуватися її перші оповідання. Переїхавши до ЗСА в 1949 році працювала вчителькою в школах українознавства, друкуючи водночас свої нові оповідання в журналах „Наше Життя", „Київ", „Визвольний Шлях" ін. З осени 1970 року працює в редакції „Свободи".

Любов Коленська

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Неетична критика

Від якогось часу на сторінках деяких українських еміграційних часописів починають з'являтися статті із закидами та претенсіями на адресу Осередку Українських Студій в Гарвардському Університеті, заснованого, до речі, у висліді окремого договору між корпорацією і президентом Гарвардського університету та керівництвом Фонду Катедри Українознавства, проголошеного в День Української Незалежности 22 січня 1968 року.

Ставлені авторами цих статтей, захованими, на жаль, часто за криптонімами, закиди та претенсії здебільшого цілком безпідставні й неумотивовані. Наукових керівників Осередку Українських Студій, членів затвердженого проводом Гарвардського університету — українських науковців, відомих із своїх наукових праць, обвинувачується в намаганні викладати давню історію України з російських наукових позицій, і в той же сам час закидається русофільство не-українським членам цього ж Комітету, до речі, тим, які домоглися вилучення питань історії Київської Руси із загальної програми російської історії в Гарвардському університеті. Темам запляновавих старшими й молодшими науковцями праць і досліджень, незвичайно важливих для історії України, відмовляється будь-якої вартости, мовляв, для нас у сьогоднішній час вони цілком . . . не потрібні. Більшість із висловлюваних у відношенні до праці Осередку Українських Студій претенсій межують з невіглаством, повним незнанням справ і ситуації в даній науковій ділянці. А все те, і закиди і претенсії, підливається в цих статтях демагогічними викликами, що з них читач мав би зробити висновок: не давайте грошей на українські студії у Гарварді.

Принципово треба ствердити, що критична оцінка кожного громадського почину, справи і думки не тільки потрібна і корисна, але й конечна, бо вона є передумовою розвитку. Потрібна вона, корисна і конечна також відносно українських студій в Гарварді з тією передумовою, що буде доброзичлива, а не злонамірена. Дуже правильно з'ясовує цю справу Кодекс етики українського журналіста, схвалений Другим З'їздом Українських Журналістів Америки і Канади в Торонто в листопаді 1966-го року. Дев'ята точка цього Кодексу постановляє:

„Критика подій, явищ і поглядів так само належить до журналістичної професії, як інформування про них. Але кожна така критика мусить бути базована тільки на правді та на фактах і мати на увазі цілість української правди і добро всієї української спільноти. У критиці, як і полеміці, треба зберігати спокійний тон, вистерігатись образливих висловів та виявляти максимальну добру волю. Пишучи про рідні установи і організації, можна і треба їх критикувати, коли є до цього причина, мавши на увазі, що критика є основним привілеєм вільного суспільства та передумовою його розвитку. Але в такій, як і кожній критиці, треба відкликатись на дійсні, перевірені факти та мати на увазі добро і покращання цих установ, а не їх упадок чи тільки критику для критики. В полеміці з іншими думками й поглядами треба обов'язково в цілості наводити текст того вислову, до якого полеміка відноситься. Було б порушенням журналістичної етики лаяти, дискримінувати чи відсуджувати від чести особу чи групи осіб тільки за те, що вони мають і висловлюють інші погляди. Кожна людина має право на власний погляд, а помилятись є людським. Добра практика журналістичної професії вимагає, щоб усі матеріяли із закидами чи критикою були підписані дійсним прізвищем чи відомим професійним псевдом або криптонімом автора".

Стільки в справі критики рекомендує Кодекс етики українського журналіста. Стверджуємо, що більшість із опублікованих досі критичних завваг на тему українських студій в Гарварді аж ніяк не вміщується в ці етичні рямки. Цілком навпаки, вони їх грубо порушують, щоб не казати заперечують. До цієї справи ми в свій час повернемось і її основно розглянемо та з'ясуємо. Тим часом не можна не висловити подиву і признання для найширших кол нашого громадянства, яке має свою зрілу думку і на заклики кількох критиків українських студій в Гарварді відповідає це тільки збільшеною жертвенністю на дальший розвиток і розбудову цих студій.

В. С-ко

ГЕНЕРАЛ ШКУРО ПРО КУБАНСЬКУ РАДУ

Рівно п'ятдесят років тому в Парижі зі слів білогвардійського генерала А. Шкура його приятель, полк. В. Бек записав надзвичайно цікаві спогади. В 1944 р. полк. Бек помер у Південній Америці, залишивши записи споминів Шкура своїй родині. І щойно в 1961 році вийшли вони в Арґентині друком*.

А. Шкуро, який у 1917-19 роках зробив собі блискучу військову кар'єру як командир зформованих з кубанських козаків партизанських з'єднань, у травні 1918 р. перший зорганізував був на Кубані протибольшевицьке повстання. Зі своєю „вовчою сотнею", під чорним прапором з вишитою на ньому білою вовчою головою, маневрував він довгий час по кубанських просторах, підіймаючи козацькі станиці на боротьбу з большевиками, що вже встигли козакам „залити сала за шкуру". Це була надзвичайно жорстока й кривава боротьба, в якій большевики вибивали впень усе населення непокірних станиць, а шкуринці доноги вирізували полонених комісарів, червоноґвардійців, а часом і „іногородніх", що співчували большевикам.

Зформувавши 1-ий Кубанський партизанський полк, Шкуро зумів приєднати до себе черкесів і нав'язати зв'язки з терськими козаками. Своїми силами здобув він Кисловодськ, очистив від большевиків широку територію і встановив через радіо контакт з ген. Денікіним, головнокомандувачем Добровольчої Армії.

З'єднавшися з групою ген. Покровського, надзвичайно жорстокої людини, що пізніше відіграла фатальну ролю в історії Кубанської Ради, Шкуро виїхав до Катеринодару і став під командою ген. Денікіна.

У Катеринодарі, тодішній столиці Кубані, Шкуро відвідав лідерів к у б анських фракцій: Бича, Рябовола, Сушкова і інших, стараючись з'ясувати собі різні відтінки громадських настроїв. Він зразу відчув серед них сильну опозицію до Головного Командування, якому закидали невиконання договору, підписаного ген. Корніловим (що згинув у бою з большевиками) з козацтвом: не втручатися в козацькі справи, дозволити створити кубанську армію, шанувати козацькі установи і конституцію Кубанського краю.

„З другого боку, — пригадує Шкуро, — я завважив, що ліве крило Ради сильно схиляється до Петлюри і навіть прагне до суверенітету Кубані, що не могло не викликати недовір'я головнокомандувача". В розмові з Шкуром ген. Денікін виразно заявив, що Рада занадто опозиційна, і це „шкодить спільній справі визволення Росії від большевизму".

Зіставляючи все це з тим, що Шкурові приходилось чути від ген. Покровського, який претендував на пост кубанського отамана, він прийшов до висновку, що цей останній затіває якесь насильство над Радою, зокрема проти отамана Філімонова. Голові Ради Рябоволові ген. Покровський, завзятий єдинонеділимець заявив: „Я перейшов усю Кубань вогнем і мечем, і все козацтво одностайно повставало і йшло за мною. І мені боляче бачити тепер, як якісь інтриґани підривають престиж головнокомандувача і гублять спільну справу".

Ген. Шкуро, хоч старого українсько - козацького роду, був також єдинонеділимцем і підтримував Покровського в боротьбі проти кубанського автономізму, не кажучи вже про самостійність. А проте, до активної політики він, як бойовий старшина, не мішався і майже ввесь час проводив на протибольшевицьких фронтах або в глибоких партизанських рейдах по большевицькому запіллю.

Головнокомандувач Денікін і його найближче оточення, в абсолютній більшості „старорежимники", з недовір'ям ставилися до кубанських старшин і на високі пости їх не допускали, хоч фактично донське, кубанське і терське козацтво становило хребет усіх збройних протибольшевицьких сил, що билися під їх проводом. Кубанський прапор був більмом на оці Денікіна. Добровольча армія трималася в основному трьома дивізіями — Корніловською, Дроздовською і Марковською, що їх творили переважно офіцерські кадри, а решта дивізій комплектувалася з мобілізованого місцевого населення і полонених червоноармійців, які перекидалися назад на сторону большевиків і знов потрапляли в полон до білих. Таким воякам, щоб запобігти їх перекинчицтву, малювали хемічним олівцем на сорочках погони: для большевиків це був тоді найбільш ненависний символ царату.

Інакше відношення Денікіна було до донського козацтва, що мало свій Військовий Круг — уряд на чолі з твердої руки отаманом ген. Красновим, який зумів завести порядок і добробут на території Всевеликого Війська Донського. Краснов не визнавав пріоритету Денікіна і не минав нагоди демонстративно це проявляти.

Підтримуваний ген. Денікіним, Покровський вирішив заарештувати членів Кубанської Ради і віддати їх до військово - польового суду за обвинуваченням у державній зраді. Перевести арешти доручив він нібито з наказу ген. Денікіна і отамана Філімонова ген. Шкурові. Ображений тим, що Покровський його руками хоче вчинити державний переворот, ген. Шкуро поїхав до Ставки головнокомандувача.

Ген. Денікін заявив Шкурові, що він нічого не наказував Покровському і що взагалі Головне Командування не може взяти на себе ніякої відповідальности в цій справі. Те саме заявив отаман Філімонов.

„Отже, це провокація! — крикнув Шкуро, звертаючись до Покровського. — Я не тільки не арештую членів Ради, але й вас не допущу цього вчинити".

Тим часом проти отамана Філімонова кубанці вели агітацію, обвинувачуючи його в надмірній поступливості супроти Командування і невмінні постояти за Кубань. Висували на його місце кандидатуру Луки Бича, голови кубанського крайового уряду.

Основних течій серед кубанців, — пише ген. Шкуро, — було дві: одна, на чолі з депутатами Сушковим, Скобцовим, стояла за повну підтримку Головного Командування; її п і д т р имували депутати т. зв. лінійних відділів, населених здебільша козаками — донцями московського походження. Другу течію, опозиційну до Головного Командування і очолювану Л. Бичем та головою Надзвичайної Ради Рябоволом, підтримували переважно депутати чорноморських відділів, українського, почасти запорізького походження. Вони хотіли мати своїм отаманом Бича.

Первісна позиція чорноморців, — пише ген. Шкуро, — не мала характеру прагнення до повного розриву з Головним Командуванням і не висувала проєкту про суверенітет і повну політичну незалежність Кубані. Цю ідею висунуто пізніше, як і проєкт союзу з „петлюрівською Україною".

Тим часом під впливом ряду невдач на фронтах і внаслідок відсутности будь-якої програми в питаннях соціяльних і політичних, почався розклад Добровольчої армії, яка вже тоді здобула Орел і зближалась до Москви. „Добрармія" в очах населення стала символом контрреволюції.

Зосередивши великі сили на правому березі Волги, большевики змусили донців відступити від Царицину, перекресливши тим плян Денікіна з'єднатися з військами Колчака. З кожним днем наростала небезпека збоку формованої Будьонним Кінної Армії, до якої входили переважно „іногородні" і вигнані зі станиць донські та кубанські козаки, що співпрацювали з большевиками. Ген. Краснов, увійшовши в конфлікт з донським Кругом, подався на димісію, і на отамана вибрано ген. Богаєвського. Ген. Денікін прийняв звання головнокомандувача Збройних Сил Півдня Росії, а на його місце призначено барона Врангеля і незабаром після того ген. Майаєвського.

Реставраторська програма Денікіна з гаслом „неділимої Росії", — пише Шкуро, — унеможливила домовлення з Петлюрою і далі привела до ворожнечі з Кубанською Радою та Грузією, до кровопролитних зударів з Дагестаном та Азербайджаном, до недоброзичливости у відносинах з Польщею і т. п. Внаслідок цього „ігнорована Головним Командуванням Кубанська Рада, шукаючи союзників, прийняла українофільську, вірніше петлюрівську орієнтацію, бо українська мова, традиції, дух і звичаї близькі значній частині населення Кубанського краю".

16-го вересня 1919 р., коли Шкуро у переїзді на Дін був у Таганрозі, ген. Денікін заявив йому: „Я вважаю вас винним за заворушення і а-

(Закінчення на стор. 3-ій)

* Ген. - лейтенант А. Г. Шкуро — Записки белого партизана. Изд. „Сеятель", Буенос Айрес, 1961, стор. 288.

Василь Маркусь

ПЕРЕД ДРУГОЮ РІЧНИЦЕЮ АРХИЄПИСКОПСЬКОГО СИНОДУ УКЦЕРКВИ

(1)

Початком жовтня мине два роки від часу відбуття історичної події в житті Української Католицької Церкви, а саме її ІУ Архиєпископського Синоду, який ствердив помісність і накреслив напрямні й рямки патріярхального устрою для цієї Церкви. Великі надії пов'язували українці католики, розсіяні у світі, включно з тими, які живуть у Східній Европі та на широких землях України, із цим великим актом нашого єпископату. Бачилося в ньому завершення завітних мрій і прагнень багатьох поколінь українських католиків жити самоуправним життям, привернути давню церковну автономію цієї з'єднаної з Апостольським Престолом вітки українського народу, відродити у ній її рідні, самобутні вартості, які з часом і з різних причин були занедбані чи розгублені.

Два роки від часу свячення Собору святої Софії в Римі, цього видимого символу помісности Української Католицької Церкви, 27-28 вересня 1969 р. та два роки від часу, коли відбувся Архиєпископський Синод, 29 вересня - 4 жовтня того ж пам'ятного Божого Року, принесли багато радости і смутку, надій і розчарувань. Наша Церква за цей період зазнала важких проб, на які її наставили могутні цього світу. Також захитався внутрішній єдиний фронт церковного проводу та священства і вірних під тиском різних зовнішніх сил. Слова „труднощі" і „криза" в УКЦеркві, що їх часто вживає преса для окреслення теперішнього становища, далеко не віддають глибини драми, в якій ця Церква опинилася.

Не місце тут переказувати, ще й ще раз коментувати так добре відомі події в Римі, Филядельфії, Торонто, Вінніпеґу, Москві та по інших світових осередках і загумінках, які стосувалися нашої Церкви. Вони добре відомі уважному спостерігачеві, як також є знаними їх головні й менші актори. Один з цього всього напрошується висновок: як у визвольних змаганнях за власну державність різні сили спряглися проти національного відродження української нації, а ми самі були поділені і не об'єднані, так і тепер під час других церковно - національних визвольних змагань українських католиків маємо зовнішні і внутрішні фронти.

Здається, що ці останні є вирішальні у наших останніх невдачах. Але їх також легше подолати та усунути, бо це залежить насамперед від нас. Кличі „за єдність дії", „за об'єднання ієрархії, священства і мирян довкола ідеї помісности і патріярхату" не можуть лишитися тільки на папері. Їх мусять реалізувати всі, а зокрема ті, які в ієрархічній структурі Церкви ту єдність репрезентують. На роз'єднанні й браков і єдности думки маніпулюють зовнішні противники нашого церковного самоуправління.

Основою нашої єдности повинен бути саме ІУ Архиєпископський Синод, дворіччя якого невдовзі ми мали б відзначати. Його постанови мали б стати тими наріжними каменями привернення правопорядку і замирення в рядах нашої ієрархії, священства та мирян, за чим усі тужимо. Проголошений патріярхальний устрій нас єдино може об'єднати і вчинити міцними та забезпечити нашій Церкві у світі дальший розвиток, як також забезпечити можливість її відродження на землях України. Сказано бо у спільному Архипастирському п о с ланні Синоду з 4 жовтня 1969 р.:

„Інакше наша Церква без свого Верховного проводу ще більше поділиться на митрополії, єпархії, екзархати, парафії і церковні громади та, позбавлена життьової єдности, поволі розплинеться в чужому марі".

Слід усім зрозуміти, що на даному етапі якраз підкреслювання єдности, помісности та патріярхального устрою забезпечить майбутність УКЦеркви.

Минулого року, коли почали з'являтися нові тріщини у нашому суцільному і об'єднаному змаганні і коли заворушилися зовнішні, неприхильні нам сили, вирішено маніфестувати перед світом і власним народом нашу волю мати свою помісність і патріярхальний устрій. 21 червня 1970 р. відбувся в Торонто перший День Помісности Української Католицької Церкви. Тоді ж заініційовано у річницю ІУ Архиєпископського Синоду свята - маніфестації на оборону помісности й історичних прав УКцеркви. Координаційний Комітет Громадських Організацій Канади і ЗСА за здійснення патріярхату УКЦ видав у першу річницю заклик - звернення до всіх громадських, релігійних організацій та мирян - католиків включитися в гідне відзначення цієї дати. Крайова управа Товариства за патріярхальний устрій в Америці також з свого боку ініціювала й організувала свята помісности та інші акції з цього приводу.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ:

ПРИПИНІМО САМОПАПЛЮЖЕННЯ

Цим листом я хочу звернути увагу наших політично-громадських чинників на одно явище, яке дошкульно шкодить національній справі й визвольній боротьбі. Маю на увазі рясні закиди й обвинувачення на адресу деяких українських політичних угруповань у совєтофільстві, „реалітетах", націонал - комунізмі, капітулянтстві та ін., а це означає, що їм закидається відхід від самостійницьких позицій, зсування з ідейної платформи. Особливої демагогічної галасливости такі закиди набрали у зв'язку з акцією, що закінчилася відколом від УРДП групи, провід якої в останньому, вміщеному в пресі, висненні дописався аж до того, що В. Гришко та його послідовники „заперечують і осмішують самостійницьку концепцію національного визволення". Смішно було б доводити, що всі наші політичні угруповання самостійницькі, і вияснювати, що є ідеологія, а що практична політика чи тактика. Кожне політичне угруповання має прийняті з'їздом програмові тези, які потверджують відсутність будь - яких ідеологічних порушень. Але я просив би звернути увагу на те, яку шкоду приносять нам такі закиди.

Пригадаймо собі, як комуністичний режим в Україні був дошкульно вражений, коли І. Багряний організував УРДП. І це зрозуміло, бо членам УРДП стали на 99% колишні громадяни СССР, які 25 років прожили під пресом комуністичного режиму, а такий факт доводить, що за чверть століття режим не зумів перевиховати їх на „совєтських патріотів" і що комуністична партія не може бути певна за тих, що залишилися в Україні. Тому комуністичний режим настирливо намагався скомпромітувати провід УРДП і розкласти партію, але це йому не вдалося. І ось врешті дочекався — в еміграційній пресі появилося досить хоч і необґрунтованих, але „темпераментних" вияснень, постанов і комунікатів „відкольників", що так зв. група В. Гришка є радянофіли і капітулянти, які відійшли від самостійницьких позицій та ще під проводом колишнього заступника І. Багряного в галузі ідеології. Подумайте, яка лахва для комуністів, для Т-ва зв'язків з українцями за кордоном! Тепер вони можуть сказати і кажуть українцям на батьківщині, а особливо молодшій ґенерації: „Ось ви бачите, які вони — буржуазні націоналісти і петлюрівці?!.."

Не може бути сумніву, що розкольницька акція і жонґлювання епітетами „реалітетники, совєтофіли, капітулянти" є очорнюванням і компромітацією української політичної еміграції, є водою на млин ворога — московської комуністичної імперії, і тому треба це якнайшвидше припинити.

Ось, наприклад, у поважному українському часописі з 4-го липня надруковано: „совєтофільські уердепівці", „самостійницька УРДП". На яких підставах подано такі визначення, образливі для свідомого українця - самостійника? Цим злосливим людям радимо уважно прочитати програмові тези УРДП і пересвідчитись, що всі наші політичні партії стоять за мішану економіку, за т. зв. „третій шлях".

Цим листом я апелюю до наших політичних чинників, щоб припинили шкідливе для української справи самопаплюження й підривання ідейного престижу української політичної еміграції, бо цим ми викликаємо зневір'я до нас серед теперішніх борців за національні права в Україні і позбавляємо їх моральної підтримки.

А. Ґудовський

Ню Йорк

Р. Крупський

МОСКВА ВІДПОВІДАЄ ЖИДАМ

(3)

Це пригадує нам стан навчання української мови в Україні, де в щораз більшому числі шкіл виключають навчання української мови також на „домагання матерів", часто московок. Про цей сумний стан згадує Іван Дзюба в своїй книжці „Націоналізм чи русифікація?". Але повертаймося до статті „Як живуть жиди в Совєтському Союзі?"

Студентка 5-го року Московського університету, Неллі Гоц відповідає на питання „Чи це правда, що прийняття жидів до високих шкіл обмежене?" Цифрові дані Неллі Гоц дуже переконливі. На 10,000 жидівського населення припадає 315 студентів високих шкіл, а на 10,000 загального населення — тільки 182. В академічному році 1962-63 було 79.000 жидівських студентів, у 1965-66 — 94.000, у 1967-68 — 110.000, у 1968-69 — 111.000.

Про прийняття до високої школи в Совєтському Союзі рішає іспит, а не національність, каже Неллі Гоц. „Тоді, як я складала вступний іспит, — каже вона, — відкинули не мало чистокровних росіянок, бо вони склали іспити незадовільно".

Рабін Єгуда Ляйб Левін, світлина якого в „С о в є т Лайфі" з довгою бородою виглядає маєстатично, відповідав на такі питання: „Чи юдаїзм переслідується в Совєтському Союзі? Чому там так мало синаґоґ? Чи там друкують жидівські молитовники? Де вишколюються рабіни?"

Левін твердить, що жидівська релігія не переслідується і що її статус рівний зі статусом усіх інших релігій, бо це справа запевнена Конституцією С о в єтського Союзу. На терені СССР є кругло 100 синаґоґ, а крім того коло 300 міньянів (міньян — релігійна група, в якій мусить бути щонайменше 10 чоловіків понад 13 років життя — К. К.). Щодо молитовників, то його конґреґація недавно видала новий молитовник, видрукований в одному з московських державних видавництв. Рабіни вишколюються вже багато років в Єшіваґ (Талмудська Академія).

Жидівський поет Абраґам Ґонтар відповідає на питання „Чи жидівська культура переслідується в Совєтському Союзі?" Він каже, що жидівські поети, прозаїки, критики та літературознавці живуть і працюють в Москві, Києві, Біробіджані, Вільні, Кишиневі, Мінську, Чернівцях та інших совєтських містах. Їхні праці появляються в „Совєтіш Гаймлянді" — літературному журналі, що виходить у Москві жидівською мовою. За десять років існування цього журналу в ньому появилося велике число в а р т і с них праць. Ґонтар подає імпозантне число опублікованих книжок жидівських авторів, зокрема чотиритомове видання творів Шолома Алейхема українською мовою в Києві 1967 р. з передмовою, як каже він, „відомого українського поета і академіка Миколи Бажана".

Від себе додамо, що київське видання творів Шолома Алейхема з о в н і ш н ім виглядом багато краще, як десятитомове видання творів Лесі Українки, що вийшло також у Києві.

Згадуваний уже а в т о р проф. Йосиф Брагінський, член Таджицької Академії Наук і редактор журналу „Народи Азії та Африки", відповідає на питання: „Чи це правда, що совєтських жидів насильно асимілюють?"

Проф. Брагінський категорично заперечує насильну асиміляцію жидів, бо це, мовляв, суперечило б совєтській конституції, але далі каже, що самий спосіб життя зближує всі совєтські народи, а також їхні культури і витворює спільні традиції. Як приклад цього він подає факт, що молодий казахський поет пише свої вірші по-російськи, а росіянка Надєжда Люшнікова пише свої поезії казахською мовою. Молодий росіянин з Куйбишева сподобав собі жидівську мову і тепер пише вірші цією мовою. Брагінський вірить, що до злиття мов прийде ще й через інші чинники, як, наприклад, мішані подружжя. Він каже, що совєтське життя повалить національні бар'єри та всякі упередження.

Історик Ісаак Мінц, член Академії Наук СССР, двічі відзначений державною нагородою, відповідає на питання: „Яке відношення совєтських жидів до сіонізму?"

Відповідь цього 75-літнього академіка це ніщо інше як вияв сервілізму. Він твердить, що загальне відношення совєтських жидів до сіонізму дуже неґативне і що вони не мають нічого спільного з сіонізмом. Мінц цитує критичний вислів Леніна про сіонізм і заявляє, що жидівське питання в Совєтському Союзі розв'язане згідно з Леніновою наукою. Він каже, що жиди взяли масову участь в „жовтневій революції", доказом чого є те, що на 2,160 найбільших героїв, які впали в боротьбі за совєтську владу в роках 1918-1921, аж 213 були жиди. Мінц закінчує свою відповідь твердженням, що під час другої світової війни совєтська влада врятувала мільйони жидів від кривавої руки фашизму.

Поет і головний редактор журналу „С о в єтіш Гаймлянд" — Аарон Ферґеліс відповідає на питання: „Що є базою відносин поміж народами Совєтського Союзу?"

Очевидно, що і він знаходить ту базу в „жовтневій революції", після якої всі народи СССР „стали рівними". Він каже, що під час другої світової війни совєтський уряд знайшов засоби на те, щоб евакуювати велике число жидів, які були б знищені нацистами. Сотні тисяч жидів з України, Білорусі, Молдавії та балтійських республік знайшли безпечне місце в Башкірії, Киргизії, Таджікстані, Узбекістані, Казахстані, на Сибіру і Уралі. Більше як 300.000 жидів, що втекли з захопленої нацистами Польщі, знайшли притулок в Совєтському Союзі. Дикі розправи над жидами на окупованих німцями теренах збудили до них співчуття в серцях совєтських людей.

Найбільш визначні поети України, Павло Тичина і Максим Рильський, — сказав Ферґеліс, — написали вогненні рядки, описуючи трагедію жидівського народу. Узбекістанський поет Гафур Гулям написав поему „Я є жид", яка була опублікована в 1942 р. і справила потрясаюче враження. Жиди посилили в совєтському народі ненависть до ворога. Комуністичне підпілля геройськими подвигами визволяло жидів з ґетто в Мінську, Києві та Вільні і висилали їх в ліси до партизанів. Він заявив, що можна навести багато прикладів, як росіяни, українці, білоруси, литовці і латиші рискували власним життям, щоб допо-

(Закінчення на стор. 4-ій)

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЗНОВУ ЗМЕНШИЛОСЬ число американських військовиків, обнизившись до 215.000. Речник командування збройних сил ЗСА у В'єтнамі заявив, що нема сумніву, що на 1 грудня ц. р. у В'єтнамі буде не більше, як 184.000 військовиків, згідно з заповіддю президента Ніксона з минулого року.

У ПІВНІЧНОМУ В'ЄТНАМІ БУЛИ такі великі повені, що вони значно перешкодили военним операціям проти Південного В'єтнаму. Совєтський Союз почав висилати більші транспорти шатер, одягів, покривал, ліків і будівельного матеріялу, як негайну поміч потерпілим.

Появилися вістки про смерть Мао Тсе-тунґа і неспокій у Пекіні

Париж. — Пекінський кореспондент державної французької пресової аґенції повідомив, що в Пекіні вперто втримується поголоска про важку недугу або й смерть 77-літнього комуно-китайського диктатора Мао Тсе-тунґа та у зв'язку з цим — про боротьбу за владу між видатними китайськими комуністами. Комуно-китайський уряд офіційно заперечив ті поголоски, заявивши, що Мао Тсе-тунґ „втішається повним здоров'ям", але не з'ясував, чому властиво відкликано щорічну традиційну велику пзнлюдну параду в Пекіні, яка відбувається 1 жовтня з нагоди приходу до влади китайських комуністів. Не подано теж ніякої причини, чому в минулому тижні від 13 до 15 вересня ц. р., відкликано всі лети над Китаєм. Нічого теж не сказано про надзвичайне засідання Центрального Комітету компартії Китаю, що його буцім-то скликано в цих днях. Багато видатних закордонних гостей, які старалися за побачення з прем'єром Чу Ен-лаєм, не могли бачити його, бо він був „дуже зайнятий". Останній раз оприлюднено світлину Мао Тсе-тунґа 7 серпня, коли він витав бурмійського лідера генерала Не Віна. В середу минулого тижня прибув до Пекіну найвидатніший американський спеціяліст недуг серця, проф. Пол Даддлі Вайт, в асисті трьох інших лікарів-спеціялістів, однак газети твердять, що він отримав 24 серпня ц. р. запрошення від Китайського Лікарського Товариства.

Нові заходи в нових обставинах були темою...

(Закінчення з 1-ої стор.)

Союзу, потреби більше фахових людей, стипендій, радіопрограми, питання молоді і подібне. На запити загального характеру відповів проф. І. Телюк, а на запити організаційного порядку давали відповіді пп. Запаранюк і Оріховський. Перекускою, підготованою місцевим Відділом, закінчено наради в Сиракюзах.

Дня 19-го вересня в церковній залі при українській православній церкві відбулись організаційні наради і загальні збори Округи Вунсакет. Збори відкрив п. Кендиforський, вітаючи представника Екзекутиви УНСоюзу, його заступника гол. предсідника проф. Івана Телюка та представників майже із всіх Відділів округи. Голова округи п. І. Данилюк проводив дальшою програмою зборів. Проф. І. Телюк проаналізував організаційний стан Округи по день 30 серпня, який беручи під увагу невеликі спроможності, всеж таки міг бути кращим, бо на 7 Відділів приєднано тільки 15 членів. Як на попередніх нарадах в Сиракюзах, проф. І. Телюк говорив про загальні турботи і досягнення УНСоюзу, зокрема зупинився над проблемами Округи, яка побільшості є ведена старшими союзовцями і заходить потреба відмолодження проводу. Опісля відбулася дискусія при співучасті пп. Бардачевського, Василика, Гардінґа та інших. Порушено питання відносно майна УНС, пам'ятника Л. Українки, а зокрема потребу фінансового звіту в англійській мові, який може бути пропаґандивним матеріялом для тієї молоді, що не вміє читати по-українськи. На заклик п. Бардачевського присутні зложили 35 дол. на пам'ятник для Л. Українки. З черги відбувся вибір нової Окружної Управи до якої перебрано: голова — І. Данилюк, перший заступник — Л. Гардінґ, другий заступник — М. Попович, касир — В. Кендиforський і секретар — С. Бардачевський. Контрольна Комісія: Ю. Тренкляр, І. Чута, і Д. Лободяк.

На зборах був присутній парох о. В. Коваленко, який виказав велике заінтересування працею УНСоюзу на терені Вунсакету.

ГЕНЕРАЛ ШКУРО ПРО КУБАНСЬКУ РАДУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ґітацію на Кубані". Очевидно, вже тоді Шкуро вагався між Радою і Головним Командуванням.

Розгром Кубанської Ради, що закінчився скаранням на горло члена Ради Калабухова і висланням до Туреччини найбільш впливових представників опозиції, відіграв, на думку Шкура, значну ролю в загальному ході боротьби з большевиками і в катастрофічному відступі білих від Орла до Новоросійська.

Приводом до розгрому було підписання членами паризької делеґації Кубанської Крайової Ради з урядом Гірської республіки окремого договору. Це була „зрада Росії". Договір підписали: Бич, Савицький, Наметоков і Калабухов, яких і віддано під військово - польовий суд.

У той час, коли відбувалась ця дика розправа з членами Ради, большевики зайняли підходи до Царицина і загрожували знову вдертися в Кубанський край. Фронтові кубанські частини, довідуючись про трагічну долю своїх вибранців, залишали фронт і верталися до своїх станиць. „Слухаючи порад молодих генералів, — закінчує свої спогади Шкуро, — Денікін підрізував сук, на якому сидів сам.

Наступник Денікіна, барон Вранґель, з недобитками денікінських військ в числі 30.000 вояків ще тримався на Кримському півострові від квітня до листопада 1920 року. В своїм „маніфесті" до народів Росії, не порушуючи національного питання, обіцяв він землю селянам, „вільну працю" для робітників і інші блага, але було вже запізно.

Перебувши на еміґрації до 1944 року, ген. Шкуро взяв активну участь в творенні німцями зведеного Козачого Корпусу для боротьби з большевиками. В 1945 році, по закінченні другої світової війни, англійці видали своїм „союзникам" на розправу його, ген. Краснова, командувача цього корпусу, і ген. Власова, командувача т. зв. Російської Визвольної Армії (РОА), створеної з совєтських воєннополонених. Того ж року всіх їх повішено в Москві на Красній площі.

ДОПОВІДІ ПРО УАПЦЕРКВУ

Канберра. — В Австралії відбуваються святкові відзначування 50-ліття відновлення української національної Церкви — УАПЦ, хоча головні святкування призначені на місяць жовтень, коли ту Церкву було відновлено на Соборі в Києві. Доповіді про ролю, значення та майбутнє Української Автокефальної Церкви були прочитані в кількох містах країни, в тому в Осередку НТШ, на сходинах Пласту, на зборах СУМ-у в Аделаїді. Доповіді читали о. прот. Зелінський і о. прот. Пчілковський із Святопокровської парафії УАПЦ.

ДОПОВІДЬ РЕД. І. КЕДРИНА В НЮЙОРКСЬКОМУ ВІДДІЛІ ОбВУА

Ню Йорк. — В суботу, 25 вересня ц. р. в горішній залі Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку відбудуться перші після вакаційної перерви членські сходини Нюйоркського Відділу ОбВУА, при чому ред. І. Кедрин виголосить доповідь на тему „Сучасна політика у світі і ЗСА". Вступ вільний, також не членам. Початок о год. 7-ій вечером.

ОПЕРА „ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ"

Філядельфія. — На відзначення 10-річчя існування Українського Оперного Ансамблю на Бруклині, під мистецьким керівництвом відомого оперового соліста Лева Рейнаровича, цей Ансамбль покаже у неділю 10 жовтня оперу Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм", режисер Т. Федорович, музичний керівник проф. А. Берник. Вистава відбудеться в Бенджемін Френклін гайскул.

БРАКУЄ СВЯЩЕНИКІВ

Сідней, Австралія. — Керуючий зверхник Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії о. протопресвітер А. Теодорович, виступив в Ґренвілі на храмовому святі, звернув увагу слухачів на важкий стан з молодими священиками в УАПЦеркві в Австралії: „Старші відходять, а молодь на їх місце не приходить". Газета „Вільна Думка" в ч. 24/1971 інформувала, що „він закликав батьків впливати на дітей, щоб вони, вибирали собі шлях життя, ставали на дорогу служіння Богові й Батьківщині, і замінили старші кадри". Отець прот. А. Теодорович є настоятелем парафії УАПЦ св. Покрови у Флемінґтоні, о. І. Манько — настоятелем св. Афанасієвської парафії, а о. В. Черевань — настоятелем Святопреображенської парафії на Блектавні. При УАПЦ в Австралії активно працюють Сестрицтва і Братства.

В неділю, 26-го вересня 1971 року в Українському Селі в Ґлен Спей, Н. Й.

— відбудуться —

УРОЧИСТІ СВЯТКУВАННЯ

Помісности Української Католицької Церкви та другої річниці віднови Синоду Українських Владик під проводом Блаженнішого Верховного Архиєпископа, Кардинала Йосифа Сліпого в Римі

У ПРОГРАМІ СВЯТКУВАНЬ:

Год. 11-та рано — **БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ** в намірені Помісности та Українського Народу в Церкві св. Володимира, що її відслужить о. д-р Михайло Гриничишин ЧНІ, парох, ігумен.

По скінченій Літургії Вп. д-р Степан Ворох виголосить доповідь присвячену подіям пов'язаним із святкуваннями — у церковній залі.

Мешканців Українського Села Ґлен Спей та прибулих Мирян запрошує до участи в урочистостях —

БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА

СВЯЩЕНИЧЕ СТАНОВЕ ТОВАРИСТВО СВЯТОГО АНДРЕЯ

— відбуде —

ЧЕРГОВИЙ З'ЇЗД

на ОСЕЛІ ОДВУ у ЛІҐАЙТОНІ, Па.

в днях 28 і 29-го вересня 1971 р.

Прохається всіх Священиків наших трьох епархій взяти в тому становому З'їзді участь.

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ:

Вівторок, дня 28-го вересня 1971 року
11 год. перед пол. — Молебень до Богоматері в намірені переслідуваної Української Церкви.
2 год. по пол. — Реферат о. Шамбеляна д-ра В. Пеcпішіля на тему: „Правні основи Помісности УКЦеркви". Дискусія над виголошеним рефератом.
Вечером — Св. Сповідь.

Середа, дня 29-го вересня 1971 року
9 год. перед пол. — Соборна Свята Літургія в намірені Помісности УКЦ з приводу річниці 4-го Архиєпископського Синоду. Прохається Мирян до участи.
11 год. перед пол. — Реферат о. д-ра І. Наґаєвського на тему: „УКЦ в роках 1945-1971". Дискусія, внески і запити.

ЗА СТАНОВЕ ТОВАРИСТВО СВЯТОГО АНДРЕЯ:

о. Володимир Андрушків, голова — о. Любомир Мудрий, секретар

28-ий ВІДДІЛ СУА в НЮАРКУ, Н. Дж.

Неділя, 26-го вересня 1971 року

год. 7-ма веч.

ВЕЧІР РОМАНТИКІВ

ВИКОНАВЦІ УЧНІ УМІ кляси ТАЇСИ БОГДАНСЬКОЇ

Марта Сиґіда, Марія Голінята, Ліда Семанишин, Оксана Сидоренко, Христя Голинська, Роксоляна Шеґедин, Христя Яворська, Дозя Сиґіда, Зірка Стебельська, Роксоляна Робак.

„Романтика та їхній вплив на українську музику" — Т. Богданська.

Заля УНДОМУ, 140 Prospect Ave., Irvington, N.J.

Ввесь дохід призначений на суспільну опіку.

ГОЛОВНА БУЛАВА УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТОВОГО СЕНІОРАТУ

повідомляє, що

7-ма ВЕЛИКА РАДА УПС

— відбудеться —

в днях 9, 10 і 11 жовтня 1971 року в Бофало, Н. Й. в готелю „Ля Фаєт"

при площі тої ж самої назви

В ПРОГРАМІ: СЕНІОРСЬКА ПРОБЛЕМАТИКА, ВИБІР НОВОГО ПРОВОДУ.

В рямцях Великої Ради відбудеться Крайовий З'їзд УПС ЗСА.

Учасники Ради відвідають могилу Начального Пластуна — Сірого Лева.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ СВЯТА 50-РІЧЧЯ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КИЄВІ 1921 РОКУ

повідомляє, що

НЮЙОРКСЬКО-НЮДЖЕРСЬКИЙ ДЕКАНАТ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В США

ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ

ВІДЗНАЧУЄ СЛІДУЮЧОЮ ПРОГРАМОЮ:

СУБОТА, 2-го ЖОВТНЯ 1971 РОКУ

6-та год. вечора —

ВЕЧІРНЯ

в КАТЕДРІ СВ. ВОЛОДИМИРА, 82-га вул. — відправлять: **Преосвященний Владика ІОВ, Єпископ Південної Америки,** в сослуженні **о. Декана Протопресвітера АРТЕМІЯ СЕЛЕПИНИ** і всього Духовенства Деканату та об'єднаного хору КАТЕДРИ СВ. ВОЛОДИМИРА і СВ. ТРОЙЦІ з Брум вул.

НЕДІЛЯ, 3-го ЖОВТНЯ 1971 РОКУ

В цей день Божественної Літургії в Катедрі Св. Тройці не буде, натомість о год. 10-ій ранку в Катедрі св. Володимира відбудеться

СПІЛЬНА СОБОРНА АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА

яку відправить **Високопреосвященніший Архиєпископ МСТИСЛАВ** в сослуженні **Преосвященних Владик ІОВА, Єпископа південної Америки і ОРЕСТА, Єпископа Західньої Европи й Англії і всього Деканального Духовенства.**

Службу Божу співатимуть хори обох Катедр під управою проф. В. Завітневича

Год. 1-ша по пол. —

СВЯТОЧНИЙ ОБІД

ДЛЯ ВСІХ В КАТЕДРАЛЬНІЙ ЗАЛІ

5-та год. по пол. —

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ

в залі Washington Irving High School, 17 вул. і Irving Pl., Ню Йорк, Н. Й. В Академії беруть участь злучені хори Катедри св. Володимира і св. Тройці в Ню Йорку та хор св. Михаїла в Юньйондейл, Л. Ай., під диригентурою проф. В. Завітневича і відомий дівочий хор СУМА „Жайворонки" під диригентурою інж. Романа Степаника.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

З великим жалем повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що 22-го вересня 1971-го року, по короткій недузі серця, упокоївся в Бозі в Елленвіллі, Н. Й., на 49-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУНЬО

СВ. П. ІВАН ДЕНИСИК

народжений в селі Малнів у Західній Україні

ПАНАХИДА в п'ятницю, 24-го вересня 1971 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 25-го вересня 1971 р. о год. 9-ій рано з похоронного заведення до української католицької церкви св. Юра й опісля на цвинтар.

У глибокому смутку:
дружина — МАРІЯ
син — БОГДАН з дружиною ГАЛИНОЮ
син — ОЛЕСЬ
дочка — ІРИНА з мужем ОЛЕГОМ ЛЕВИЦЬКИМ і донею МАРУСЕЮ
та близька і дальша Родина в Україні й на чужині.

Замість квітів на могилу прохається складати пожертви на народні цілі.

Ділимося сумною вісткою з усім Українським Громадянством, що в четвер, 16-го вересня 1971 року відійшла у Вічність на 84-му році життя заосмотрена Найсвятішими Тайнами

бл. п. ОЛЕНА ЦЕГЕЛЬСЬКА

письменниця і педагог, авторка численних книжок для нашої дітвори, член Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, довголітня вчителька початкових шкіл у Галичині і школи українознавства у Філядельфії, співробітниця журналів „Наше Життя" і „Веселка", членка 10 Відділу Союзу Українок Америки.

ПАРАСТАС відбудеться у п'ятницю, 24-го вересня 1971 року о год. 8-ій вечора у похоронному заведенні Б. Коцюбинського при 307 East Girard Ave., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН у суботу, 25-го вересня 1971 р. з того ж похоронного заведення о год. 9-ій до церкви св. Николая, 24 і Поплар вул.

У глибокому смутку:

РЕД. КОЛЕҐІЯ ЖУРНАЛУ НАШЕ ЖИТТЯ
УПРАВА 10 ВІДДІЛУ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

ГОЛОВНИЙ КОМІТЕТ ПІДГАЄЧАН

подає до відома всіх наших Земляків сумну вістку, що в п'ятницю, 10-го вересня 1971 року відійшов у Вічність на 91-му році життя

бл. п. СИМОН КУЧМА

ЧЛЕН ПОЧЕСНОГО КОМІТЕТУ ПІДГАЄЧАН

ПОХОРОНИ відбулися в понеділок, 13-го вересня 1971 року, з церкви св. Юра в Ню Йорку, ЗСА.

ХАЙ ЗЕМЛЯ БУДЕ ЙОМУ ПЕРОМ.

Горем прибитій Родині складає глибоке співчуття

УПРАВА ГОЛОВНОГО КОМІТЕТУ ПІДГАЄЧАН

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 100-РІЧНИХ РОКОВИН НАРОДЖЕННЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ та ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ — влаштовує —

ВЕЧІР ПРИСВЯЧЕНИЙ ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

Постава: В. Шашаровський — Декорації: Орест Слупчинський

на якому „ТЕАТР у П'ЯТНИЦЮ" під кер. Вол. Шашаровського поставить:
1) Айша та Магомет — етюд на 1 дію
2) Адвокат Мартіян — драм. поема
3) Одержима — драм. поема у 4-ох картинах

Неділя, 3-го жовтня 1971 року
год. 5:30 по пол.
Авдиторія Ля Саль Каледжу

Ретроспективна виставка Івана Кучмака

Таку виставу свого мистецького дорібку влаштував — в Українському Інституті Америки, в Ню Йорку, від 12-го до 26-го вересня 1971,— мистець Іван Кучмак. Кожна така виставa—пройдений шлях мистця. Цей шлях—переживання, горіння, туга й творчість мистця—просторий часом і соняшний, інколи тернистий і понурий. Проте, сам процес горіння, туги, творчости є отісю нагородою для мистця.

І. Кучмак дав на виставу усі ті свої підкресленіші твори,—їх 60: це 60 документів нашого минулого, нашої визвольної історії від 1919-го по 1921-ий р., у них нові події, нові „додатки": пацифікація-1930, УПА. І з глибшого минулого, символ княжої добитака праця як „На сторожі віків"—і з гетьманських часів „Присяга Мазепи". І багато образів із нашого побуту.

Нашу увагу—завсіди, на наших і чужинецьких виставках!—займають нариси, шкіци мистця: у них скривається щирість, безпосередність, душа й серце мистця, його відчуття світу, постава до мистецтва. Це все бачимо й у І. Кучмака, в його давніх, перших нарисах, олівцем, акварелею. Ця перша накреслена думка — лінія, мазок, тон—таки приковує увагу кожного мистецтвознавця і глядача. Такі 30 шкіців як „Похід тифу"—1919, „Стрілецька могила"—в Тульчині 1920 і „Вперед"—1920,—це ж справжній пролог, інтродукція мистця до його творчости.

За все своє мистецьке життя,—яке ніколи не було тільки „мистецьке", бо ж треба було пробиватись мистцеві в щоденне, з його дійсністю, життя, з родиною,—І. Кучмак виплекав свій стиль. І його мистецька творчість, формою і стилем, не вдається у глибину сучасних проблем мистецтва; не зглиблює він і амальгами кольорів, не перечулює віртуозности рисунку, ні вичуття композиції не є перевишукане. Усім він щирий, спонтанний, завсіди серцем запалений до моменту, до події, до сюжету чи— в портреті—до моделю. Такі його праці як „А хто піде з нами", „За ворогом", „Як Збруч переходили", „В бункрі", „Львів наш"—звіт перед Дмитром Вітовським, „До послідного набою"—потверджують нашу думку: мистець промовляє до нас тугою до великого нашого минулого. Його ж праці: „Щасливець"—Тиф УГА, 1921 р., і „Похід у тифі"—УГА, 1921, —рисунком, композицією, помірковано-сірою гамою кольорів і фактурою мають усі позитивні прикмети мистецького твору.

Задивлений у наше минуле, мистець не покинув і наших побуту, звичаїв: він утривалив те, що нині—як кажуть—на наших очах пропадає безповоротно. Такі праці мистця як „Колядники", „Водохреща", „Гаїлки", „Мамина наука", „Прачки", „Вишивальниця" й інші, завершуючи їх тужливим фіналом „Рідне село й околиця", стають багатим вкладом до історії нашого минулого, що він його утривалив.

Минуле стало основою, спонукою творчости Івана Кучмака. Він, свідомо закинувши всякі проблеми модернізму в мистецтві усіх скрайних напрямків,—увесь віддався нашому історичному, побутовому минулому, висловлюючи його у щирій, ясній, зрозумілій формі—мові. Його мистецька душа від ранніх років його молодости пропадала за своїм рідним, за подіями—у молодості-дня. Пригадую собі. Був такий один між іншими-день нашого походу, під час боїв: від Вінниці, через с. Курдилівку, містечко Махнівку, до містечка Червона біля Козятина. Увійшовши в м. Червона, розкватирувавши своїх хлопців, четар Іван Кучмак, замість відпочивати, витягав із своєї старшинської торби шкіцівник, утривалював важливіші, поривніші події дня.

Тими подіями мистець до сьогодні живе!..

М. Островерха

Іван Кучмак: „Лицар на сторожі віків".

МОСКВА ВІДПОВІДАЄ ЖИДАМ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

могти приреченим жидам.

Серед тих, що дали відповіді на запити читачів, були артистка Марія Котлярова, литовський депутат і міністер будівництва Михаїл Дульманас, член Спілки Письменників СССР Самуїл Гордон та вуглекоп з Донецького району Ґріґорі Ляпідус. Всі вони стверджували велику участь жидів в розвитку совєтської культури та економіки і заперечували будь-яку дискримінацію жидів у Совєтському Союзі.

На кожній сторінці статті надруковані червоним друком колонки п. н. „Совєтські жиди: факти і числа". В одній з таких колонок сказано: „Майже два мільйони жидів убито на окупованих нацистами територіях. В Бабиному яру нацисти винищили 200,000 людей, в тому числі 70 тисяч жидів і понад 100 тисяч росіян та українців... Велике число жидів винищено в Україні, Білорусі, Молдавії, Латвії, Литві та Естонії".

Перечитавши обидві названі статті, читач впевняється в тому, що большевики серед кожної національности знаходять таких, які пишуть і говорять про свій нарід те, що собі бажає московський уряд. Різниця хіба в тому, що в розправі з жидами місце „українських буржуазних націоналістів" та „зрадників" 'зайняли сіоністи. Але ціль Москви залишається тією самою — підпорядкувати все її політичній вірі.

(Кінець).

У МІСТЕЧКУ ВЕЛЛІК У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ ВДЕРЛИСЯ до будинку митної сторожі п'ять важко озброєних напасників, казали всім вибігти з будинку і самі підкинули коло 150 фунтів вибухових матеріялів, які цілком зруйнували будинок. Напасники втекли, вірогідно через недалекий кордон до Південної Ірляндії.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАРВАРА АТАМАНЮК, довголітня членка Т-ва Галицька Січ, Відділу 207 в Савт Дірфілд, Масс., померла 28 липня 1971 р. на 74 році життя. Покійна народилася в Україні, і стала членкою УНСоюзу в 1923 році. Залишила у смутку синів Івана, Миколу і Петра та дочку Марію. Похоронена на цвинтарі св. Михайла в Братлборо, Вермонт.
Вічна Їй Пам'ять!
Павло Рева, секр.

ІВАН ВОРОБЕЛЬ, член УНС Відд. ч. 234 Т-ва Запорозька Січ в Елизабет, Н. Дж., помер несподівано 13 серпня 1971 р. на 77-му році життя. Покійний народився в селі Цівків, пов. Ярослав, Західна Україна. Полишив в смутку дочку Анну, 2-ох внуків 5 братів і сестру. Покійний був спокійної вдачі, жертвенний на народні цілі. Похорон відбувся з церкви св. Володимира на цвинтар Еверґрін в Елизабет, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Іваник, секр. Відд.

ІЛІЯ ДУБАЧ, член УНСоюзу Відд. ч. 45 Т-ва Любов в Філядельфії, Па., помер 16-го серпня 1971 р. на 53-му році в Філядельфії, Па. Став членом УНСоюзу в 1985 році. Полишив в смутку матір, дружину, сестру, 3-ох синів і дочку.. Покійний був військовим ветераном. Похоронений на цвинтарі св. Марії в Філядельфії, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Сеник, секр. Відд.

МИХАЙЛО БРИЛИНСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 175 Бр-во св. о. Миколая в Дітройт, помер 19-го серпня 1971 р. на 79-му році життя. Покійний народився в Україні (Галичина) Став членом УНСоюзу в 1933 році. Полишив в смутку дружину і сина. Похоронений на цвинтарі Меморіял Парк в Гурон Трой, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Іван Смерека, секр. Відд.

МАРІЯ КУДЛА, членка УНС Відд. ч. 94 Т-ва М. Шашкевича в Гамтрамк, померла 20-го серпня 1971 р. на 70-му році життя. Покійна народилася в Єзупіль, пов. Станиславів. Стала членкою УНСоюзу в 1956 році. Полишила в смутку сина Івана, 2 дочки Ольгу і Катерину і 12 внуків. Похорон відбувся 24-го серпня 1971 р. на цвинтарі Білої каплиці в Трой, Мічиган.
Вічна Їй Пам'ять!
Люба Васько, секр. Відд.

ІВАН ДРОГОМИРЕЦЬКИЙ,— член УНС Відд. ч. 106 Т-ва св. о. Николая в Чикаґо, помер 21 серпня 1971 на 56-му році життя. Покійний народився в Дубівцях, пов. Станиславів, Україна. Став членом УНСоюзу в 1959 році. Полишив в смутку дружину Марію, сина Михайла і дочку Галю. Похорон відбувся 24 серпня 1971 на цвинтарі св. Николая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа 106 Відд. УНС.

ІВАН ЦЮРОПАЙЛОВИЧ, — член УНС Відд. ч. 385 Т-во Запорожська Січ в Міннеаполіс, Мінн., помер на недугу легенів 24 серпня 1971 р. на 80-му році життя. Покійний народився в Жовкві, Галичина, Україна. Став членом УНСоюзу в 1951 році. Полишив в смутку дружину Катерину, синів: Ярослава, Богдана і Ореста, дочок Александру і Дарію з родинами. Похорон відбувся 27 серпня 1971 на цвинтарі в Міннеаполіс.
Вічна Йому Пам'ять!
Ярослав Карпяк, секр. Від.

СТЕФАН КОСТІВ, член УНС Відд. ч. 94 Т-ва М. Шашкевича в Гамтремку, помер 27 серпня 1971 р. на 83-му році життя Покійний народився в селі Вікнівчик, повіт Підгайці. Став членом УНСоюзу в 1943 році. Полишив в смутку сина Едварда і дальшу родину. Похорон відбувся 30 серпня 1971 р. на цвинтарі Олива Гора в Дітройті, Мішиган.
Вічна Йому Пам'ять!
Люба Васько, секр. Відд.

АНТІН БУКАЧИК, член УНС Відд. ч. 221 Б-ва св. Стефана в Чікаґо, Ілл., помер 25 серпня 1971 р. на 67-му році життя. Покійний народився в селі Требохівці, повіт Бучач, Україна. Став членом УНСоюзу в 1965 році. Полишив в смутку дружину Палагну і дочку Анну та два внуки. Похорон відбувся 28 серпня 1971 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо.
Вічна Йому Пам'ять!
Тарас Шпікула, секр. Відд.

МАРІЯ ОЗЕМОК, членка УНС Відд. ч. 96 Т-ва св. Ів. Хрестителя в Пітсбурґ, Па., померла 18 серпня 1971 р. на 75-му році життя. Покійна народилася в Галичині, Україна Стала членкою УНСоюзу в 1919 році. Полишила в смутку доньку Анну Садовську, сина Расела і 2 внуків Ілейн і Вільяма. Похорон відбувся 21 серпня 1971 на цвинтарі св. Ів. Хрестителя в Пітсбурґу, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЗМІНА АДРЕСИ
ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"
81-83 GRAND STREET
(P.O. Box 346)
JERSEY CITY, N.J. 07303
ДОЛУЧУЮ 25 ЦЕНТІВ — прошу змінити мою адресу:
Моя СТАРА АДРЕСА була:
ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
....
Моя НОВА АДРЕСА така:
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
.... Zip Code ......

Розшуки

СТАРЕНЬКА МАМА З УКРАЇНИ пошукує сина КРУКІНИЦЬКОГО ВАСИЛЯ нар. в селі Макунів, Львівської обл. Жив у Франції. Хто знає про його долю — проситься писати на адресу:
K. Kernyczna
326 Rosehill Pl.
Elizabeth, N.J.

Олександер Крижановський з Конікового хутора та Іван Гончаренко з хутора Орлови, с. Лебедин, Шполянського району на Київщині. Обидва вивезені німцями в 1942 р. до Німеччини. Інформації ласкаво просимо слати на адресу:
М & М КО.,
2325 Бравн ст.
Філядельфія, Па. 19130
ЗСА
Українські часописи в світі проситься про ласкавий передрук.

ТАРЗАН, Ч. 6627. Тарзан і Чулю знайшли перший слід

Чулю, наше завдання починається! Все, що ми тепер знаємо, це те, що дикуни, маючи свою базу десь у цих горах, роблять ніччю наїзди на мирні племена і відрізують праві руки мужчинам і хлопцям...

Такі жорстокі люди мусять бути небезпечними! Мусимо побачити їх швидше, заки вони побачать нас!

Обережно розшукуючи у гірській джунґлії, на північ від своєї печерної бази, вони знайшли першу провідну нитку...

Це виглядає наче вогнище якогось волоцюги — мандрівні пройдисвіти, які втратили перед роками свої країни в користь інших племен і тепер живуть, як звірята, кормлючись тим, що вони зможуть сполювати, або вкрасти...